

højest usandsynligt, at man skulle anvende netop missiler, hvis man var ude i det ærinde. Vi har ingen historiske erfaringer for det, og alle andre muligheder ville være lettere.

Det, der er den oplagte risiko, er, at der sættes en oprustningsspiral i gang, specielt i Asien, hvor Kina opruster, hvilket betyder noget i Indien og Pakistan. Så har vi rouletten kørende, specielt i en situation, hvor det sker i en periode, hvor man i øvrigt ikke laver aftaler af sikkerhedspolitisk art.

Jeg var inde på det i de korte bemærkninger i en debat med hr. Jeppe Kofod, der medgav, at det så sort ud, hvis man kiggede på, om vi er i en epoke, hvor der bliver indgået store aftaler. Det er vi ikke, tværtimod er vi i en situation, hvor overskriften i langt højere grad er, at specielt USA ikke er villig til at indgå vidtgående aftaler, men tværtimod forsøger at vride sig ud af dem. Så den ene fare er altså oprustningsfaren.

Den anden fare er militariseringen af det ydre rum, hvor vi tager de første skridt. Man skal jo hele tiden huske i denne her debat, at missilskjoldet er et projekt, hvor vi kender starten, men med høringens ord fra den amerikanske viceforsvarsminister ikke kender afslutningen på projektet.

Aftaler kunne begrænse skadevirkningerne, som også påpeget af Ole Wæver under høringen, vi havde i Nuuq, hvor svaret var meget klart, da vi havde høringen i Folketinget, at USA siger nej til begrænsninger af enhver art, fordi man ønsker den fulde frihed til at udvikle det her projekt derhen, hvor man gerne vil.

Også på den baggrund synes jeg, at det har været en speciel debat i dag, specielt i forhold til Socialdemokraterne, der har to afgørende præmisser, nemlig at det ikke må føre til oprustning, og at det skal pakkes ind i et sæt af begrænsninger. Begge betingelser er ikke opfyldt, men alligevel siger man ja.

Den danske debat har vel været kendetegnet af, at den danske redegørelse fra regeringen fra marts i høj grad er en gentagelse af de amerikanske synspunkter om missilskjoldets velsignelser og i ekstremt påfaldende grad skepsis over for de andre synspunkter, der bl.a. kom frem på høringen her i Folketinget.

Det er den grønlandske befolkning, der kommer til at leve med beslutningen og tage konsekvenserne, og det sker i en situation, hvor alle målinger viser, at et flertal i befolkningen på Grønland siger nej.

Kl. 11.40

SF opfordrer regeringen til at afvise den amerikanske anmodning om en opgradering af Thule. Vi mener, at det er et usikkerhedskabende projekt. Derfor kan vi ikke støtte det forslag til vedtagelse, der er fremsat af et flertal af partier.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Niels Helveg Petersen som ordfører.

Niels Helveg Petersen (RV):

Som fremhævet sidst vi diskuterede denne sag i slutningen af april, vil Det Radikale Venstre ikke stille sig hindrende i vejen for en opgradering af Thuleradaren, hvis der opnås enighed mellem Danmark og Grønland, og hvis der på den baggrund opnås en efterfølgende enighed med USA. Derfor kan vi også støtte det forslag til vedtagelse, som er fremsat.

Jeg vil dog godt i den sammenhæng fremhæve, at der i Det Radikale Venstre er betydelig modstand imod hele ideen om missilskjoldet som sådan. Personlig er jeg meget skeptisk over for, om et sådant missilskjold kan bringes til at fungere. Jeg føler mig udmærket dækket ind af den amerikanske deltager på høringen fra Carnegie Foundation, som bemærkede, at alle de amerikanske anstrengelser med henblik på at lave missilforsvar var præget af tre ting: De sprængte budgetterne, de var bagefter tidsplanerne, og det fungerede ikke.

Jeg tror, der er grund til at nære en betydelig teknologisk skepsis over for hele projektet, hvortil så kommer, at det jo er et kostbart projekt, og at ressourcerne kunne bruges bedre til andre formål. Det er jo især spørgsmål som langsigtede sikkerhedsproblemer knyttet til bekæmpelse af fattigdom og fremme af demokrati og menneskerettigheder, som man burde bruge ressourcer til.

Den virkelige bekymring med hensyn til oprustning er nu imidlertid ikke alene de ca. 8 mia. dollar, som der ifølge det oplyste bruges på missilforsvar om året i USA, men i det hele taget, at USA har en totalt dominerende teknologisk og militær kapacitet, og at afstanden mellem USA og andre ser ud til at blive større og større. Det er det samlede budget på 400 mia. dollar på USA's side, der i mine øjne er det virkelige grundlag for bekymring, ikke enkeltdele af det.

Der har været en debat om, hvad vedtagelsen betyder. For mig at se er det et helt ukompliceret problem. Vi skal selvfølgelig se på og vurdere, hvilket forhandlingsresultat der til sin tid fore-